

ΕΒΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

**Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολὺ.
Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὰ γιὰ κάθε χρόνον—ὁ κτὼ φράγμα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ἡμῶν μέρη—δέκα φράγκα καὶ ἴστο χέρι.**

Εἰκοστὸν καὶ πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παριενώνων.

Ἔτος χίλια καὶ ἑννιά καὶ ἑννακῶσα,
νέα πλάσις ἰστὰ νέφη πέτωσα.

Πέντε τοῦ Σεπτεμβρίου,
καὶ μούγησιμα θηροῦ.

Ποῦντος χίλια καὶ ὀγδόνητα καὶ ἑβτά,
καὶ κανέναν δὲν δίνει λεφτά.

**Ὁ Θεοτόκης ὁ πολὺς
καὶ ὁ στασιώτης Φαουλουῆς.**

Φ.—Λοιπὸν ἀλήθεια, Κόντες μου, πῶς ἀφῆσθε ὄγεια
εἰς τὴν Πρωθυπουργία,
ἀλήθεια πῶς καὶ Βουλευτὴς δὲν εἶσαι πρὸς Κορρηάτη,
καὶ στῆς Δουκάδης στρώσεσαι μὲ δυνατὸ χαράτι.

Ἀλήθεια πῶς παραιτήσεσ τοῦ κράτους τὸ σκαφιδοί,
ἀλήθεια πῶς ἀφῆσθε τὸν Στάτη, τὸν Μπουρζιδι,
καὶ τῆς Ἑλλάς τὸ κόμμα,
μὴλα, γλυκὸ μου στόμα.

Ἀλήθεια πῶς ἐπόθησε μονώσεσς γαλήνιν,
ἀφοῦ μὲ τὴν συνέτευξιν τῶν Ἀθηνῶν ἐκείνην
ἀναφῆς μέσθι μας φωτιά, κομμάτι ντυλιάντο,
καὶ τῆς χολαῖς μᾶς ἐφερες καὶ πάλιν ἄνω κάτω.

Κι ἔχθροί καὶ φίλοι σου καλοὶ
ἀμφέβαλαν μ' ἐμὲ πολλὸ
ἀν εἶπε τέτοια λόγια
ὁ Κόντες μας, ἡ τίση.

Τάπε δὲν τάπε; λέγανε, ἡ ἔτροχαν οσπισμένον,
καὶ σοῦ ἡλεγεγραφούσεσ νὰ μάθουν τί συμβαίνει,
καὶ ἐγὼ τοὺς ἐβεβαίωσα πραγματικῶς πῶς τάπε,
καὶ ὁ Περιωλὴς δὲν πίστεψε καὶ μουῖφωσε τρεῖς φάταις.

Μὲς στῆς τόσαις συμφοραῖς μας ἄλλη νέα συμφορὰ
νὰ μᾶς λές καὶ σύ, Κορρηάτη, πῶς ἀποχωρεῖς σκληρῶ.
Ἦλθε κόσμος ἄνω κάτω
μὲ τὸ ἑσφικὸ μαντάτο
καὶ καθένος ἐμυκάτο.

Πῶς τὸ σπέφθηκεσ αὐτὸ,
Κορρηάτη λατρεινῶ,
μὰ γιὰ πάντα ν' ἀκομείνης
στῶν Δουκάδων τὴν δροσά,
καὶ τοὺς φίλους τοὺς ἀφῆνεις
σὲ μιὰν ἀκ' ἀπειλισιά;

Εἶπεσ εἰς τὴν συνέτευξιν αἰτήν τῶν Ἀθηνῶν
πῶς εἶναι πιθάνον
ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος ν' ἀφήσῃ τὸ Παλάτι,
καὶ ἔν τούτοις σὺ μᾶς ἀφῆσθεσ ἀνέλιπτα, Κορρηάτη,
καὶ ἔχθροὶ καὶ φίλοι τόγασσαν καὶ στέχουν κεληγόντες...
ἄλλου τὰ κακαρίσματα καὶ ἄλλου γενουτὸν ἡ κόταις.

Ὡ δυστυχία ἑσφικισί...
ῥωτοῦν ἐδῶ, ῥωτοῦν ἐκεῖ,
ἀν ὅστιν σκληρὸν ἀπόφασαν θὰ μείνης ὡς στὸ τέλος,
καὶ ἂν εἰς ἡμέρας κληρηθῶσ
πανελληνίου συμφορῶσ
θὰ μᾶς ἀφῆσθεσ μοναχοῦσ στὸ βορβορῶδες ἔλος.

Πολλὰς φοραῖς μᾶς εἶλεγεσ ὅτι θ' ἀποχωρήσεσ
καὶ ἴσθον νυμφῶνα τῆς Ἀρχῆς δὲν θὰ ἑστανυρίσεσ.
Πολλὰς φοραῖς ἐφῶναζεσ πρὸς τὴν κουντοκρατίαν
πῶς ἀηδίασεσ πολλὸ μ' αὐτὴν τὴν πολιτείαν,
γιατὶ δὲν εἶναι τίποτα καθ' ἄδαντα τὸν χρόνον
παρὰ ρουσφετί μόνον.

Καὶ δὸς του καὶ ἀηδίασεσ, καὶ κόρησ ἀηδίασ
δὲν ὄφανεσ, Κορρηάτη,
νὰ κατορθώσεσ κάτι,
καὶ ὄφανεσ ἕνα πρόσωπον ἡλατοκραφιδίασ.

Καὶ δὲν ἐπαυεσ μὲ τόνον
πρὸς τὸ σύμπαν νὰ κληρῆτεσ
πῶς τυχαίος εἶσαι μόνον
καὶ μοραῖος Κυβερνήτης.

Πῶς γιὰ χάρις κυβερνῶσ
ἐσφαβάλωνται σκαφιδοί,
καὶ ἔτσι κουντουροῦ περῶνεσ
δίχως προκοπῆς ἐλπίδα.

Σάσκον τρέχωνον ἐφεροῖτε,
καὶ ἔλεγεσ πῶς ἀπεχωρεῖσ

κ' ἀπό μέτωπα φιλότων ἔστασαν ἰδρώτος θρόμβοι,
κ' ἢ τοῦ κόμματος κυφίη
γύφω σου περιβόμβηαι
ματάριμα, ὄδες μου ἄγιο μέλι.

Κι' ἀηδίζων ἤθελες με κάθε συνομήλικο
και μπρις να καίρης πρῶτης,
μὰ και' στὸν Ζήν ἐσυχναῖες τὸν ἀρσενικοθήλυκο,
και τὸν ἔχειροκροτῆτες,
και κλονισιῶν ἐπισκοπῶν καιρούς ἀποτροπαίους
ἐτήφεις στέδιαν ἀψογον σὲ Τούρκους κ' Ἑβραίους.

Κι' ἔλεγαν διου:μπράβο,
ἀφέντη, σκαῖβο σκαῖβο.
Τὴν ἀψογὸν σου τήρει,
καθεὶς τὴν ἐκτιμᾷ,
μόνο μ' αὐτὴν γρημὰ
θὰ ὄδουμ ἔμεις χαίρει.

Και σὲ τὴν διετήρησες ἀλήθεια, ραφινάτε,
καθὼς τὴν ἤθελαν αὐτοὶ τοῦ γένους ὁ προστάται.

Τοὺς Ἑβραίους ὀσλάβωσες,
τὸ κράτος ἐκραιταίωσες,
και τὸν Σεφκὲτ' καυλάβωσες,
κ' ἔμιας μὰς ὑποχρέωσες.

Διὸ κ' ἔμεις τὴν ἀψογον δοξολογοῦμεν διου,
λαὸς στρατοὶ και σκόλοι,
και τῆς ἀψογῆς στάσεως τιμῶντες τοὺς ἀγῶνας
τὸν τῆς ἀψογῆς κύριον ἠμνοῦμεν' στοὺς αἰῶνας.

Αὐτοὺς ὁ πλεόν ἀψογος ἐξ ἑλων τῶν συγχρόνων του
εἰς τῆς Δουκάδες ἐστήσε τὸν ἀψογον τὸν θρόνον του.
Χαίρει, γενναίων στάσεων ἀψογῶν ἐπυρενά,
και καθεμια δύναμις τὸν ἀψογον χαίρετα.

Ἐβλίκαμε κ' ἔμεις αὐτὰ,
παρατιμῆμε Βουλεντά,
κ' ὅταν εἰς ὄρας χαλεπὰς
διεβραίωνες πῶς πᾶς
νὰ γίνης Κιγανάτος,
Ἀγιοροεῖτης και Χατζήης,
Ἐλέγαμε χωρατατζῆς
πῶς εἰσαι ραφινάτες.

Μὰ τώρα τὴν ἀπόφαισιν τὴν ἔλαβες σ' ἀλήθεια,
κ' ἀποχωρεῖς διὰ παντός... δὲν εἶναι κολοκόθια.
Κι' ὅπως και' στὸν Διῦδοχο σφραγιζόμεστε ἄμφοτερά σου,
και μὴ μὰς φύγης, σκούζομε... καραβοκὴνη στάσου.
Εἶναι καιρός τὴν ἀψογον και σὲ νὰ τὴν ἀλλάξης
και μεθ' ἡμῶν τὴν ἀλλαγὴν σὺν Σπέντωρ νάλαλῃξ.

Συνέχεια τοῦ Φασουλῆ χωρὶς ὁ Κόνιτες νὰ μιλήθ.

Και' αὐτῆς τῆς ἀηδίας, ὅπου σ' ἔκανε νὰ λές
πῶς ἀφίνεις, τὸ Κουβέρνο μ' ἐν' ἀντίο ντελ παστό,
και' αὐτῆς τῆς ἀηδίας, ὅπου φέρνει τῆς χολαῖς
τῶν τρελλῶν και τῶν φρονιμῶν τῶσους χρόνους ἄνω κάτω.

Και' αὐτῆς τῆς ἀηδίας,
ποῦμαι τὸ κράτος τοῦτο
ἐνα τέμα δυοσολίας
και φωνάζομε: περνοῦτο.

Και' αὐτῆς τῆς ἀηδίας, ἀηδίας μέχρι κόρου,
κ' ἀλήθως ἀνυποφόρου,
και' αὐτῆς, ὅπου τὰ πάντα σὺν γηλοῦ σαοράνει φῶγη
και μὰς ἔδωσαν ὄς ὄπλον ἠακοιγῆρη δεκανῆι.

Και' αὐτῆς τῆς ἀηδίας ἐστασίασαν ὀπλιται
και φιλόνομοι πολλῆται,
και' αὐτῆς τῆς ἀηδίας ἐστασίασα κ' ἐγὼ,
ποῦ θεσμοὺς ψυλογῶ.

Πῶς λοιπὸν, παρατιμῆμε, μετὰ σχαμάρας πάλην
εἰς τὴν πρῶτην ἀηδία θέλεις νὰ γυρίσης πάλην,
και ποθεῖς τὴν ἀψογὸν σου νὰ τραβῶνε ρεθιγῆκα
τὰ κοπέλια σὺν και πρῶτα;

Πῶς ἐσὺ, ποῦ τῶσας γνώμας ἀποφαίνεσαι σοφὰς,
ἔχεις ὄρεῖς και τώρα τὸ φαί νὰ ξαναφῆς,
ποῦ, καθὼς πολλὰς εἰπες, σ' ἔκανε ἴ ἀναγουλιμάσης,
κ' ἄμειλιτῶς καταψέγεις τοῦ στρατεύματος τὰς στάσεις;

Πῶς δὲν ἤθεες σ' τὸ Γουδι με συγκίνησιν καρδίας
σ' ταισιῶτης νὰ γενῆς κατὰ τῶσης ἀηδίας,
κ' ἐνφ' γύφω σου μωγγεῖλουν τῶσα κείσιχρα γελᾶθια
ἐσὺ κάθεσαι σ' τὴν Ρόπα κ' ἀσχολεῖσαι μετὰ τὰ λάθια;

Πῶς ἀργὸς ἐδῶ περὶς
και γηὰ νόμους τορκομῆνης,
και' μιλεῖς σὺν παπαγάδος λιγυρὸς τῆς Κεϊλιάνης
γηὰ παρόνομας Βουλαῖς,
και με τούτα ποῦ μὰς λές
βαλῆθικες νὰ μὰς τρελλάνη;

Και φωνάζεις θυμωμένους πῶς ποτὲ δὲν θὰ ἴμορῶσης
ταπεινῶς και σὺ νὰ κήνης σὲ στασιαστῶν κείσις.
Μὰ θὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μοῦ πῆς, ἀγαπητέ:
πείσις ὄπερ τοῦ γένους εἶναι πείσις ποτὲ;
πείσις ὄπερ ἰδέας και στρατεύματος και σκόλου
εἶναι πείσις καθόλου;

Μία πείσις και μόνη,
ποῦ τὸ κράτος ταπεινῶνει,
εἰν' ἐκείνη τῶν φαγάδων
και καμῖσσον ραμπαγῶδων,
ποῦ καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον
τρεῖβουν τὸ σερμάχη των,
και θαροῦν ἐκεῖνο μόνον
κράτος ἀπορρημάχτου.

Πείσις ὄπερ ἰδέας σ' τοὺς θεσμοὺς δὲν ἀναβαίνει,
κ' εἶναι χροῦς ἐνγενές...
τοῦτο τὸ καρλαβαίνει
κ' ὁ κούτης κ' ὁ κουνιές.

Μία πείσις γρημὰ
πρὸς ἀρρησιμῶν τοῦ γένους